

Ang Tali ng Walang Hanggang Pangako

Sa gitna ng dagat, ang pag-ibig ay buhay,
Kahit malayo ka'y puso ko'y may gabay,
Pangalan mong sinisinta sa isip ay sanay,
Tuwing lumilipad ang oras na kaylay,
Ang tibok ng puso ko'y sa 'yo nakaugnay.

Tulad ng gintong sa apoy hinubog,
Bawat pagdurusa sa ati'y yumabong,
Luha't pagtitiis ay naging ambon,
At init ng puso'y lalo pang humugpong,
Pangako'y matatag—hindig-hindi lulubog.

May pulang taling tadhanang nagbigkis,
Na kahit manipis, sa puso'y di aalis,
Pag-ibig sa layo, lalo pang naninis,
Hindi napuputol sa sakit o hinagpis,
Pagkat tayo'y sulat ng langit na matiwis.

Pangako, sinta ko, sa distansyang malayo,
Hindi bibitawan ang sumpang totoo,
Habang pag-asay may sindi sa puso ko,
Tatawirin ko'y dagat, lupa, at mundo,
Upang pag-ibig mo'y muling matamasa ko.

At darating ang araw na tayo'y magtagapo,
Oras na mismo ang hihintong, nakasunod sa puso,
Luluhod ang layo, pag-ibig muling mabubuo,
Tali nating pula'y magiging ginto,
At habangbuhay kitang iingatan, isasapuso at aalalahinan, o sinta ko.

Tanggapin mo, Cleo, ang pulseras kong dala,
Pangako kong wagas ang siyang nakapinta,
Sa labang pansarili ika'y gagawing sandigan,
Nakaukit kong tiwala't pag-ibig sa tala'y walang hanggan,

“Pag-ibig ay nagtitiis,” wika ng Banal na Aklat—mamahalin kita sa bawat alon at lupang namamagitan sa atin Clay, magbago man ang iyong kaanyuan, pananalita at tindig, ikaw ang pipiliin ko sa araw-araw na alon ng buhay at pagsikat ng araw.